

Amsterdam, 26 maart 1983

Ik torste mijn zware boodschappentas door de Van Woustraat. Een gure wind woei in mijn gezicht. Hoewel het eind maart was, liet het voorjaar op zich wachten. De wind nam sterk af toen ik de Rustenburgerstraat insloeg, maar de opluchting die ik voelde, was van korte duur. De vele op de stoep geparkeerde auto's dwongen me op de rijweg te lopen. In gedachten zag ik mezelf over de daken van die auto's stampen en er deuken in trappen. Heerlijk leek me dat.

Een jonge moeder met kinderwagen liep me op de rijweg tegemoet. Achter haar kwam een auto aanrijden en de bestuurder toeterde onmiddellijk. De eikel! Waar dacht hij dat zij heen kon? De vrouw ging zo dicht mogelijk tegen de geparkeerde auto's staan en de automobilist reed zeer voorzichtig langs de kinderwagen. Ik was ervan overtuigd dat hij bezorgd was voor de lak van zijn auto dan voor de kinderwagen en het kindje dat erin lag. De vuile blik die hij op de moeder wierp voor hij gas gaf, versterkte dat gevoel. Het liefst had hij een bord "verboden voor voetgangers" in deze straat willen zetten.

Bij het voorbijgaan, wierp ik een snelle blik op de baby. Het had bolle, roze wangetjes en dun, bijna doorzichtig, blond haar. De oogjes waren gesloten. Hoe zou het zijn om zo'n kleintje te hebben; om een gezin te hebben? Ik kon het me moeilijk voorstellen. Een gevoel van jaloezie en

zelfmedelijden overspoelde me. Ik was dertig en had nog niet eens een vriend, en deze moeder, hooguit vijftwintig schatte ik, had al een gezin! Waarom was ik nog steeds alleen? En werkloos, ook dat nog.

Bij mijn woning aangekomen, stak ik de sleutel in het slot. Op de mat lag post: een brief en een giroafschrift voor mijn bovenbuurvrouw en een brief voor mij. Aan de postzegel zag ik dat hij uit Griekenland kwam.

Opgewonden snelde ik met de zware boodschappentas de trap op, legde de post voor de buurvrouw neer op de volgende trap en ging mijn woning binnen. De tas zette ik op de grond en haastig trok ik mijn jas uit. In de huiskamer scheurde ik met bevende vingers de brief open. Zoals ik verwachtte, was hij van professor Paramonides. Al na de eerste regels bonsde mijn hart van blijdschap: ik kon een half jaar in Thessaloniki komen werken aan de Landbouwfaculteit. Eindelijk had ik weer werk!

Ik plofte op de bank neer en las de hele brief door, las hem een tweede keer. Het stond er echt: de Universiteit bood mij een stipendium aan voor zes maanden – 'korter mag ook' – à 15.000 drachmen per maand. Dat was 450 gulden. Niet veel, maar wat kon mij dat schelen.

Ik was nooit in Griekenland geweest en zag voor mijn geestesoog wat ik van de plaatjes kende: azuurblauwe luchten en zonneshijn; stoere mannen met krullend zwart haar; het blauwe water van de Middellandse Zee. Maar ik dacht ook aan de vrolijke en hardwerkende Griekse student, Kostas, die een half jaar eerder, in de

zomer van 1982, een maand lang in het 'mijtenlab' van het instituut waar ik mijn promotieonderzoek had gedaan, bepaalde technieken was komen leren. Die kennis had hij nodig voor een promotie-onderzoek over spintmijten dat hij in Thessaloniki zou gaan doen. Toen hij arriveerde, was ik al vijf maanden werkloos, maar ik kwam nog steeds iedere ochtend naar het lab om mijn proefschrift te typen. Tussendoor schreef ik af en toe een open sollicitatie die ik samen met mijn CV naar diverse onderzoeksinstituten over de hele wereld verstuurde, zonder succes. Steeds weer kreeg ik hetzelfde antwoord: we zouden je graag hebben, maar